

# ΓΕΝΙΚΗ

## ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΛΙΓΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1827.

### ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

#### ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

Τῇ 10 Ἰουλ. 1827 Συνεδρίασις δωδεκάτη.

Προεδρεύοντος τοῦ κυρίου Ν. Ρενιέρη,

Ἀνεγνώσθη προδούλευμα τῆς Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπὸ Ἀριθ. 242, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγκλείεται ἡ ἔγγραφος γνώμη τοῦ Ἀ' Στολάρχου Λόρδου Κοχράνου, ὁ ὅποιος προβάλλει ὡς συμφέρον νὰ μεταδῇ ἡ Κυβέρνησις ἀπὸ τὸ ἐπιθαλάσσιον φρούριον τοῦ Ναυπλίου οἱ δὲ ἀρχηγοὶ τῶν φρουρίων νὰ βιασθῶσιν ἀμφοτέρωθεν νὰ παραιτήσων τὰ φρούρια.

Ἡ Κυβέρνησις λέγει, ἐπειδὴ αὐτοὶ φθάνει ἐνταῦθα καὶ ὁ Ἀρχιστράτηγος, κρίνει ἀναγκαῖον νὰ μὴν ἐμδῇ εἰς πρᾶξιν ἡ παρὰ τοῦ Λόρδου Κόχραν προβαλλομένη γνώμη, πρὶν φθάσῃ ἐνταῦθα καὶ ὁ Ἀρχιστράτηγος, καὶ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐνδεχομένης ψυχρότητος.

Ἐνεκρίθη καὶ παρὰ τῆς Βουλῆς ν' ἀναδελθῇ ἡ ἐνέργεια τῆς γνώμης τοῦ Στολάρχου μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀρχιστρατήγου διὸ καὶ ἐστάλη ἡ ἀπάντησις διὰ προδουλεύματος.

Τῇ 11 Ἰουλίου 1827 Συνεδρίασις δεκάτη τρίτη.

Προεδρεύοντος τοῦ Κ. Ν. Ρενιέρη,

Ἀνεγνώσθη προδούλευμα τῆς Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπὸ Ἀριθ. 243, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγκλείεται καὶ ἀποφασὶς τοῦ στρατηγοῦ Χ. Μιχάλη Ταλιάνου, ὁ ὅποιος προβάλλει, ὅτι πολλὰ ἄλλα πολιτῶν κατακρατοῦνται ἀπὸ στρατιώτας, οἱ ὅποιοι προκρίνου ἴσως νὰ τὰ φονεύσων παρὰ νὰ τὰ ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς κυρίους των, καὶ εἰ δέχονται νὰ τὰ δώσουν διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸ ἱππικόν.

Ζητεῖ δὲ διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως διὰ νὰ τὰ συλλάβῃ. Ἡ Κυβέρνησις λέγει, ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὰ μέτα διὰ τὴν ἀποζημιώσιν τοὺς κυρίους τῶν ἵππων, καθυποβάλλει τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ στρατηγοῦ Χ. Μιχάλη Ταλιάνου εἰς τὴν ἐπικρίσιν τῆς Βουλῆς, καὶ ζητεῖ τὴν συγκατάθεσιν τῆς.

Ἀπεφασίσθη νὰ καταγράψῃ ὁ Χ. Μιχάλης, πόσοι εἰσὶν οἱ κατακρατούμενοι ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἵπποι, νὰ πληροφορηθῇ εἰς ποίους ἀνήκουν, καὶ τίνες οἱ κατακρατοῦντες αὐτούς· καὶ τότε νὰ εἰδωποιηθῇ ἡ Βουλὴ περὶ ταύτων διὰ νὰ δώσῃ τὴν γνώμην τῇ· διὸ καὶ ἐστάλη ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ προδουλεύματος.

Ἐπροβλήθη νὰ ἐνεργηθῇ τὸ περὶ θεμάτων παράρτημα τῆς Γ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, καὶ διωρίσθη ἐνεαμελής ἐπιτροπὴ, συγκειμένη ἀπὸ τοὺς Βουλευτὰς κυρίους Γ. Λέλην, Γ. Νοταρᾶν Ἐμ. Σπυρίδωνος, Σπυρ. Παπαλεξόπουλον, Λιδέριον, Ν. Σπηλιόδην, Π. Δαρειώτην, Πάνον Μοναστηριώτην, καὶ Αναστάσιον Λοιδωρίκην, οἱ ὅποιοι νὰ ἐπεξεργασθῶσι τὸ παράρτημα τοῦτο, καὶ νὰ καθυποβάλουν σχέδιον εἰς τὴν Βουλὴν περὶ τῶν ὁροθεσίων τῶν θεμάτων.

Ἐπροβλήθη νὰ προσκληθῶσιν οἱ κύριοι Γρ. Σοῦτσος, Χρ. Κλονάρης, καὶ Γ. Πραῦδης διὰ νὰ ἔλθουν ἐνταῦθα καὶ νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸ ἔθνος μὲ τὰ φῶτα καὶ γνώσεις των εἰς τὰ περὶ τῶν Κριτηρίων.

Ἐνεκρίθη ἡ πρότασις καὶ ἐστάλη διαταγὴ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῆς Ἀστυνομίας Γραμματεῖαν τῆς Ἐπικρατείας, διὰ νὰ προσκαλέσῃ αὐτοὺς νὰ παρευρεθῶν ὅπου ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Κυβέρνησις.

Ἐπροβλήθη νὰ προσκληθῶσιν οἱ ἀπόντες ἐπικυρωμένοι Βουλευταὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὰ χρέη των· καὶ ἀπεφασίσθη διὰ μὲν τοὺς ἐν Αἰγίνῃ καὶ Πόρῳ διατρίβοντας, εἰν ἐντὸς 10 ἡμερῶν δὲν ἔλθωσιν εἰς τὰ χρέη των, ἐκτὸς φυσικῆς ἀδυναμίας, νὰ γίνωνται ἐκπῶτοι τοῦ ὑπουργήματός των, καὶ νὰ γραφῇ εἰς τὰς ἐπαρχίας των διὰ νὰ στείλουν ἄλλους παραστάτας· διὰ δὲ τοὺς εἰς Ἰδραν, Σπέτσας καὶ εἰς ἄλλα πλησιόχωρα μέρη ἐνρισκομένους Βουλευτὰς, ἔγεινεν ἡ ἰδία ἀπόφασις μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι αὐτῶν ἡ προθεσμία εἶναι διὰ ἑξ ἡμέρας. Ἐστάλη διαταγὴ πρὸς τὸν Γραμματέα τῶν Ἐσωτερικῶν διὰ νὰ διευθύνῃ ἀντίγραφα τῆς ἀποφάσεως ταύτης πρὸς τοὺς εἰς διάφορα μέρη διατρίβοντας Βουλευτὰς.

Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, 30 Αὐγούστου.

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὁ Πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας, προχθὲς ὁ τῆς Ἀλβανίας καὶ χθὲς ὁ τῆς Ρωσίας εἰδωποίησαν τοὺς ὑποκόμους των νὰ περιστείλουν τὰς υποθέσεις των διότι δὲν ἐξεύρουν καὶ αὐτοὶ τί ἐμπορεῖ ν' ἀποδῇ ἀπὸ τὴν ἐπιμοῖν τοῦ Σουλτάνου.

Λέγουσι ὅτι ὁ ἐνάρετος Αὐτοκράτωρ Νικόλαος γράφει πρὸς τὸν ἐδῶ Πρέσβυν τοῦ Κ. Ριδωπιέροι νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν πρὸς τὸν Σουλτάνον καὶ ὅχι μὲ πολιτικὴν τὴν οὐδὲν ὑποληψὶν τῶν Ἑλλήνων νὰ θεωρῇ μὲ ὅλον τὸν λαόν.

— 1 Σεπτεμβρίου. Ὁ γέρων Φραγκίνης, διεσπληνὴς τῇ



Ρωσικῆς Πρεσβείας, ἀπέθανε χθές. Τὰ πολιτικά εἶναι πάλαι τεθολωμένα. Λέγεται ὅτι ὁ Σουλτάνος ἔδωκε διαταγὰς εἰς τοὺς τρεῖς Πρέσβεις ζητῶν νὰ τὸν ἀποκαταστήσιν εἰς τρεῖς ἡμέρας ἂν εἶναι ἐχθροὶ τοῦ ἢ ὄχι, καὶ οἱ Πρέσβεις τὸν παρέπεμψαν εἰς τὴν προλαβοῦσαν ἀποστολήσιν των. Ἀπὸ πλοῖον ἐλθὼν ἐξ Ὀδησσοῦ εἰς ἡμᾶς τέσσαρας, μαρτάνομεν ὅτι εὐρίσκοντο παρὰ τὸν Βούτην ὑπὲρ τὰς 40,000 στρατεύματα ἑτοιμα εἰς κίνησιν. Ἡ εὐγενὴς σύζυγος τοῦ Γαλλικοῦ Πρέσβους κυρὰ Γουιλλεμινώτου ἀναχωρεῖ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ κόσμος εἶναι πολλὰ περίφοβος ἐδὼ διὰ τὴν ἄκραν ἀνταρραγισμὸν τοῦ Σουλτάνου, ὅστις λέγουσι ὅτι εἶπεν ἡ Ἀνὰ Εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις μοῦ εἶναι ἐχθραὶ, ἔλαβον ἐγὼ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα.,,

Ἐξ Αἰγίνης, 16 Σεπτεμβρίου.

Μετὰ τὴν εἰς Νεόκαστρον ἀφίξιν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στόλου κάμμία νέα ἐχθροπραξία δὲν ἔγινεν ἐξ ἐκείνου τοῦ μέρους οὔτε διὰ ξηρᾶς οὔτε διὰ θαλάσσης. Λέγεται ὅτι οἱ δύο Ναύαρχοι κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔλαβον παρὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρέσβων ὁδηγίας, ἐμελλον νὰ ἐμποδίσουν τὸν Αἰγυπτιακὸν στόλον ἀπὸ τοῦ νὰ κάμῃ κἀνὲν κίνημα. Περὶ τῆς ἀληθείας ὅμως τοῦ πράγματος δὲν ἔχομεν εἰσέτι κάμμιαν ἀξιωματικὴν πληροφορίαν. Τοῦτο μόνον μαρτάνομεν ὅτι πρὸ δέκα ἡμερῶν ὁ Ἄγγλος Ναύαρχος εὐρίσκετο ἔξω τοῦ Νεοκάστρου μὲ τρία δίκροτα καὶ δύο φρεγάτας, καὶ ὅτι συνήρχοντο ἐκεῖ μετὰ σπουδῆς καὶ ἄλλα πολεμικὰ πλοῖα Ἀγγλικά καὶ Γαλλικά.

— Ὁ ἐξοχώτατος Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος Κόμης Ἰω. Καποδίστριας τὴν 5 Αὐγούστου Ν. ἔφθασεν ἐκ Πετρουπόλεως εἰς Βερολῖνον, καὶ τὴν 15 εἰς Λονδίνον.

— Ἡ Ἑλληνικὴ Μέλισσα Ἀρ. 23 κρίνει περὶ τῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι παρρήσιας ἀπὸ μίαν πρᾶξιν τῆς Ζ' συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς [Γεν. Ἐφ. Ἀρ. 51], διὰ τῆς ὁποίας δὲν συγχωρεῖται ἡ εἰς τὸν χορὸν τῶν βουλευτῶν εἰσοδος εἰς κἀνένα ὁποιοῦνδήποτε ἄλλον ἐκτὸς τῶν μελῶν τῆς Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῶν Γραμματέων τῆς Ἐπικρατείας. Ἄν ἐξελάμβανε τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν γεγραμμένων, δὲν ἤθελεν ὑπονοήσῃ τὸ ἄτοπον συμπέρασμα τοῦ ὅτι ἡ ἐμπειπιστευμένη τὰς δημοσίας ἐλευθερίας Βουλὴ ἀπαγορεύει τὴν παρρήσιαν. Ἡ καθημερινὴ συρροὴ ἀκροατῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ βουλευτηρίου, καὶ εἰς αὐτὰς μάλιστα τὰς σπουδαιότατας συζητήσεις τῆς Βουλῆς, μαρτυρεῖ ἐμπράκτως τὴν ὑπαρξιν τῆς παρρήσιας.

#### ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ἐκ Λονδίνου, 13 Αὐγούστου.

Ὁ Ῥωσικὸς στόλος φθάσας εἰς Σπιθαῖδ συνίσταται ἐξ ἑνὸς δίκροτου 80, ἑνὸς ἐτέρου 78, ἐξ 74, καὶ ἑνὸς 64 κανονίων, δύο φρεγατῶν 48, καὶ πεντε 46 κανονίων. Ὁ στόλος οὗτος προσωρμίσθη εἰς τοῦτον τὸν λιμένα μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ εἰσπλεύσῃ πάσαν τα εἰς τὴν Μεσόγειον ἀλλὰ τὴν 10 Αὐγούστου ὁ ναύαρχος Σινιάδην ἔδωκε διαταγὴν εἰς τέσσαρα δίκροτα καὶ τέσσαρας φρεγάτας μόνον νὰ παρασκένασθωσιν

διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ διέταξε νὰ εἶναι ἑτοιμα νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Κρονστάδ.

[Morning-Herald]

— 14 τοῦ αὐτοῦ. Διεδόθη φήμη ὅτι ὁ Κ. Ὑσκισσων θέλει λάβει τὴν διεύθυνσιν τῆς Βουλῆς τῶν Κοινῶν καὶ τὸν τόπον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἀποικιῶν χηρεύντα διὰ τὸν προδρασμὸν τοῦ λόρδου Γουερρίχου. Τὸν δὲ Κ. Ὑσκισσῶνα θέλει διαδεχθῇ εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ ἐμπορίου ὁ Κ. Κάρολος Γράντος, νῦν ἀντιπρόεδρος. Ὁμιλοῦν περὶ τοῦ Κ. Ἐρρίες, ὡς μέλλοντος νὰ διορισθῇ Καγκελαρίου τῆς Σκακκέρας, περὶ τοῦ δουκὸς τῆς Πορτλάνδης, γυναικαδέλφου τοῦ Κ. Κάννιγκος, ὡς Προέδρου τοῦ συμβουλίου ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος λόρδου Ἀρρουνδ.

--- 15 τοῦ αὐτοῦ. Γράφουν ἐκ Πορτσμουθου τὰ ἐξῆς: Φαίνεται ὅτι, ὅταν ὁ Ῥωσικὸς στόλος ἀνήχθῃ ἐκ Κρονστάδ, ἦτο μόνον διατεταγμένος νὰ ἔλθῃ εἰς Πορτσμουθον, ὥστε ὁ ἐν Λονδίνῳ Ῥωσικὸς Πρέσβυς ἐμελλε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ, κατὰ τὴν γενομένην μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως συμφωνίαν, πόσον μέρος τῆς ναυτικῆς ταύτης δυνάμεως νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Μεσόγειον, διὰ νὰ δοθῇ τέλος εἰς τὸν μεταξὺ Τούρκων καὶ Ἑλλήνων πόλεμον. Κατὰ τὴν συμφωνίαν ταύτην ὁ Πρέσβυς ὑπῆγε τὴν παρελθοῦσαν πεμπτην εἰς τὴν ναυαρχίδα παρὰ τῷ ναυάρχῳ Σινιάδην, καὶ μετέπειτα ἐδόθη διαταγὴ εἰς τὸν κόμητα Ἀῦδην, ἀντιναύαρχον τοῦ στόλου, νὰ κρατήσῃ τέσσαρα δίκροτα καὶ τέσσαρας φρεγάτας διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μεσογείου. Δὲν εἶναι δὲ ἀληθές ὅτι τὰ Ῥωσικὰ πλοῖα συνεπιφέρουν ἄνδρας, ναύτας ἢ στρατιώτας, πλειότερους τῶν εἰς ὑπηρεσίαν ἢ ὑπεράσπισιν ἀτακαίων. Τὰ εἰς τὸν λιμένα τοῦτον ἀραγμένα κατὰ τὸ παρὸν δίκροτα φέρουν ἕκαστον ἀνὰ 700 ἀνθρώπους, αἱ μεγαλύτεραι φρεγάται ἀνὰ 500 σχεδὸν, καὶ αἱ μικρότεραι ἀνὰ 400 περίπου γίνεται δὲ τὸ ὅλον 10,000 περίπου ἀνθρώπων. Τὰ Ἀγγλικά πλοῖα, τὰ ὁποῖα θέλουν σταλῇ διὰ τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν, δὲν θέλουν συνεπιφέρει μικρότερον ἀριθμὸν ἀνθρώπων. Ὁ κόμης Ἀῦδην θέλει ἀναχθῇ ἐκ τοῦ λιμένος τούτου διὰ τὴν Μεσόγειον τὴν ἐρχομένην πέμπτην, ἐὰν ὅλα τὰ ἐφόδια ἐμβιθασθῶν ἕως ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Τὸ δ' ἐπίλοιπον τοῦ στόλου θέλει ἐπιστρέφῃ ἐν ἀνέσει εἰς Κρονστάδ (Star.).

— Ἀπὸ ἀναφορὰν τινὰ τῆς παρὰ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινῶν διωρισμένης ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς συνάγεται, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν φυλακῶσεων δι' ἐγκλήματα ἠῤῥησε κατὰ πολὺν λά. Φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὸ 1801 ὁ πληθυσμὸς ἀνέβη ἀπὸ 8,872,986 εἰς 11,977,663 ψυχὰς κατὰ τὴν ἐσχάτως γενομένην τὸ 1821 ἀπογραφὴν. Ἀλλ' ὅμως ἡ αὔξησις αὕτη δὲν ἐξηγεῖ τὴν αὔξησιν τῶν πραττομένων ἐγκλημάτων καθότι ὁ ἀριθμὸς τῶν φυλακῶσεων κατὰ τὴν ἀναφορὰν ταύτην ἔγινε τὸ 1826 τετραπλάσιος τῶν κατὰ τὸ 1806.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν φυλακωθέντων διὰ τὰ ὑπεβληθῶσιν εἰς κρίσιν ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ Οὐαλλίᾳ (Galles) ὑπῆρξεν ἀπὸ τὸ 1806 μέχρι τοῦ 1826 ὡς ἐφεξῆς.

|      |         |
|------|---------|
| 1806 | 4,345.  |
| 1816 | 9,091.  |
| 1826 | 16,147. |



Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπονέμει κατὰ μέγα μέρος τὴν ἀπὸ τοῦ 1806 εἰς τὸ 1816 παρατηρουμένην αὐξησιν εἰς τὴν ἐκ τοῦ πολέμου εἰς τὴν εἰρήνην μετάβασιν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐξοικεῖ τὴν μεγάλην αὐξησιν, τὴν ὁποίαν ἀποδεικνύει ἡ ἀποτίμησις τοῦ 1826 πρὸς τὴν τοῦ 1816.

Ἡ ἐπιτροπὴ θεωρεῖ ὡς κυριώτερας αἰτίας τοῦ κακοῦ τούτου τὴν εὐτελεῖ τιμὴν τῶν ἡμερουσίων, τὸ ἔθος τοῦ νὰ ἀναπληροῦνται ὁ μισθὸς τῶν δημιουργῶν (ouvriers) διὰ τῆς εἰσφορᾶς τῶν πτωχῶν, καὶ τὰς κυνηγετικάς συνηθείας, τῶν ὁποίων ἡ αὐξήσις ἀπασχολεῖ βαθμὴν πολὺ μᾶλλον γαίῶν φυλαττομένων διὰ τὸ κυνήγιον, καὶ ζητεῖ μετ' ἐπιμονῆς, ὡς ἀναγκαῖον, τὸ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ ἐπὶ τὸ πλεονέξαι πλῆθυσ τῶν κακῶν τῶν ἀπὸ αὐτὰς τὰς αἰτίας προερχομένων.

Ὁ τεῦ αὐτοῦ. Ἡ κηδεῖα τοῦ Κ. Κάννιγκος ἐωρτάσθη σήμερον μετὰ μεγάλης παρατάξεως. Ἀμέσως μετὰ τὸ φρεῖον εὐρίσκειτο ἡ ἰδιαίτερα ἄμαξα τοῦ δουκὸς τῆς Κλαρέγκας. Ἡ Ὑψηλότης τοῦ ἦτο εἰς αὐτὴν μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Σουσσέξ. Μετὰ τὴν ἄμαξαν τοῦ δουκὸς τῆς Κλαρέγκας ἤρχοντο ἐννέα πενθηφόροι ἄμαξαι, ὅπου εὐρίσκοντο ὁ νέος Κάρολος Κάννιγξ, ὁ μαρκίων τῆς Κλαρ-ρίκάρδης, ὁ δούξ τῆς Πορτλάνδης, οἱ ὑπουργοὶ καὶ τρι-ἄκοντα ἄρχοντες καὶ εὐγενεῖς. Μετὰ τὰς πενθηφόρους ἄμαξας ἠκολούθουν εἴκοσι ἰδιαίτεροι ἄμαξαι, τῶν ὁποίων ἐκάστη ἤγετο ἀπὸ ἑξ ἵππων.

Τὸ σῶμα τοῦ Κ. Κάννιγκος κατετέθη σήμερον εἰς τὸ μνησ-  
στήριον τοῦ Οὐεστμίνστερ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Κ. Πίτλου.

Βεβαιόνουν ὅτι τὸ ὑπουργεῖον συνίσταται κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον:

Ὁ Λόρδος Γοδερίκος, πρῶτος ὑπουργός.

Ὁ Κ. Ὑσκισσων, ὑπουργὸς τῶν ἀποικιῶν.

Ὁ Κ. Ἑρρίες, καγκελάριος τῆς Σκακκέρας.

Ὁ Κ. Κάρολος Γράντος, πρόεδρος τοῦ ἀρχείου τοῦ ἐμπορίου.

Ὁ Δούξ τῆς Πορτλάνδης, πρόεδρος τοῦ συμβουλίου ἐντὶ τοῦ κόμητος Ἀρρουνδ.

Ὁ Λόρδος Καρλίσλος, ἐπὶ τῆς ἰδιαίτερας σφραγίδος.

Ὁ Κ. Τιερνέης, ἄρχων τοῦ νομίσματος.

Ὁ Μαρκίων τῆς Ἀγγλεσαίας, ἄρχων τοῦ πυροβολικοῦ.

Ὁ Κ. Σ. Βούρνης, ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ ἄλσεων.

Ὁ Λόρδος Λυνδύρστος, Λόρδος Καγκελάριος.

Ὁ Λόρδος Βεξλέης, καγκελάριος τοῦ δουκάτου τοῦ Λαγκάστου.

Ὁ Λόρδος Πάλμερστον, γραμματεὺς ἐπὶ τῶν πολεμικῶν.

Ὁ Λόρδος Δυδλεις καὶ Οὐάρδος, γραμματεὺς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν.

Ὁ Μαρκίων τῆς Λανζῶνς, γραμματεὺς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν.

Ἡ ἀρχηγία τῶν στρατευμάτων ἐπισκοπεῖται εἰς τὸν Λόρδο Οὐελλινγκτόν.

Journal du Commerce

## ΚΑΝΝΙΓΞ.

Ἡ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ κυρίου Κάννιγκος εἰδήσις ἀναφύεται τὴν προσοχὴν τοῦ κοινῶ περὶ τὸν ἐνδεχόμενον ὑπουργόν, ἀποκαθιστᾷ ἀναγκαίως ἐπιθυμητὴν λε-

πτομερῇ τινὰ διήγησιν τοῦ βίου του· εἶναι δὲ πολλὰ εὐά-  
ρεστον νὰ ἴδῃ τις διὰ μιᾶς τὴν ταχείαν διαδοχὴν τῶν  
προόδων, δι' ἧν ὁ πολιτικὸς αὗτος ἀνὴρ ἔφθασεν εἰς τὸ  
κορυφαῖον ἐκεῖνο σημεῖον, ἡ ἐκ τοῦ ὁποίου εἰς τὸν τάφον  
πτῶσις του ἐμπορεῖ νὰ σείσῃ τὸν κόσμον. Εὐρίσκομεν  
περὶ τούτου εἰς τὴν πρὸ καιροῦ παρὰ τοῦ κυρίου Ῥάβδου  
ἐκδοθεῖσαν διεξοδικὴν περίληψιν ἀκριβεστάτας πληροφορίας.

Γεννηθεὶς εὐγενὴς, ἀλλ' ἐξ οἴκου πτωχοῦ ἐξ Ἰρλανδίας  
καταγομένου, ὁ Κ. Κάννιγξ ἐστερήθη, νεώτατος ἔτι ἂν,  
τὸν πατέρα του· ἡ μήτηρ του, ἥτις εἶχε καὶ κάλλος καὶ  
πρωτεγήματα, εὐρέθη ἠναγκασμένη νὰ ζητήσῃ πόρον ζωῆς  
εἰς τὸ θέατρον, περιηλθέ τινὰ καιρὸν ἐξω τῆς πρωτευούσης  
καὶ ἐξανυπανδρεύθη κωμωδὸν τινὰ. Ὁ Κ. Κάννιγξ ἀνετρά-  
φη ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν πατρικοῦ τινος θείου του ἐκ τοῦ  
κλάδου τῶν Καννίγκων Γαρβάγων. Ὁ Κ. Κάννιγξ ἔκαμε  
λαμπρὰς σπουδὰς εἰς Ἑατῶνα, ἔπειτα εἰς Ὁξωνίαν  
(Oxford) καὶ εἰς τὴν ἐκ τῶν περιφήμων τούτων σχολείων  
ἐξοδόν του προεγυμνάσθη διὰ φιλολογικῶν δοκιμῶν εἰς  
τὴν εὐκλειαν, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ἐμελλε ν' ἀπο-  
λαύσῃ ὡς ρήτωρ. Αἱ πρῶται ποιητικαὶ ἐμπνεύσεις του  
ὑπῆρξαν ὅλαι γενναῖαι. Ἐψαλε τὰς δυστυχίας τῆς Ἑλ-  
λάδος, καὶ εἶχε μάλιστα συντάξῃ, εἰς τὸ γυμνάσιον ἔτε  
ἂν, ἐκ συμφώνου μὲ πολλοὺς συσχολαστάς του φιλολο-  
γικὴν τινὰ ἐφημερίδα, τὸν Μικρόκοσμον, ἥτις εὐ-  
δοκίμει διὰ τῆς τολμηρᾶς καὶ συντόνου κατεξέτασεως  
(Critique). Ἡ τοῦ Σεριδὰν φιλία ἤνοιξεν εἰς τὸν νέον Κάν-  
νιγκα τὸ πολιτικὸν στάδιον, ἐνεργήσαντος νὰ διορισθῇ εἰς  
τὴν Βουλὴν ἀπὸ τοὺς ἐκλογεῖς τοῦ Νεουπόρτου ἐν τῇ  
νήσῳ Οὐίχτω. Ὁ Κ. Κάννιγξ δὲν ἦτο τότε εἰς ἡλικίαν  
πλέον τῶν εἴκοσιν ἐτῶν. Συνεδρίασεν ἐν ἔτος εἰς τὸ βου-  
λευτήριον τῶν Κοινῶν χωρὶς ποτε νὰ ὁμιλήσῃ, ἂν καὶ ὁ  
Σεριδὰν τὸν εἶχε συστήσει ὡς νέον καλλίστων ἐλπίδων.  
Κατὰ πρῶτον ὁμιλήσῃ τὸ 1794 εἰς τὴν περίστασιν τοῦ  
παρὰ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸν βασιλέα τῆς Σαξωνίας δο-  
θέντος ἐράνου, καὶ ἡ ὁμιλία του ὁλοκληρὸς ὑπῆρξεν εὐ-  
φρεστάτη ἀπολογία τοῦ τότε ὑπουργείου. Ὁ Πίτλος,  
ὅστις ἦτο ὅλον ἐκεῖνο τὸ ὑπουργεῖον, προσεῖλκυσε τὸν Κ.  
Κάννιγκα, ὅστις παραχρῆμα ἐφάνη ὡς μεμνημένος τὰ  
δύγματα τοῦ περιφήμου προστάτου του εἰς τοσοῦτον, ὥστε  
ὁ Πίτλος αὐτὸς εὐρέθη πολλάκις βιασμένος νὰ μετριάξῃ  
τὴν κατὰ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἀκάθεκτον  
του ὁρμήν. Τὸ 1796 ὁ Κ. Κάννιγξ ἀνεκλέχθη ἀπὸ τὴν  
κωμωπολιν Οὐένδεξερ, καὶ παρευθὺς σχεδὸν διωρίσθη ὑπο-  
γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. Ὁ  
Λόρδος Γρενδύλλας εἶχε τότε ταύτην τὴν Γραμματεῖαν, καὶ  
ὁ Κ. Κάννιγξ τόσον εὐδοκίμησε παρὰ τῷ ὑπουργῷ τούτῳ,  
ὅσον καὶ παρὰ τῷ Πίτλῳ. Μετ' ὀλίγον ἔπειτα συνεζεύχθη  
εἰς γάμον πολλὰ ἐπωφελεῖ, νυμφευθεὶς τὴν κυρίαν Σκόττην  
ἀδελφὴν τῆς δουκίσσης τῆς Πορτλάνδης. Ἡνώθη μὲ τὸν  
Οὐίλβερφόρτιον καὶ τοὺς φίλους ἐκείνου εἰς τὴν περὶ πραγ-  
ματείας τῶν μαύρων συζήτησιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ ταῦτα  
ἄλλο δὲν ἔκαμεν εἰμὴ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παραδειγμα τοῦ  
Πίτλου. Ἐκδόθηκε τὸ 1802 ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου ἐν ταύτῳ,  
ὅτε ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὅστις κρίνων ἀναγκαίαν τὴν  
εἰρήνην εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν ἐσυμβούλευσε μὲν, ἀ-



Φυσὲ δὲ τὸ πηδάλιον τῆς πολιτείας διὰ νὰ μὴ τὴν ὑπογράψῃ. Παράδειγμα ἀρχοντικῆς σταθερότητος εἰς τὰς αὐτὰς ἀρχάς! Ἀλλ' ὁ Κ. Κάννιγξ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Βουλὴν τὸ 1803 διορισθεὶς ἀπὸ τὴν Τράλειαν κωμόπολιν τῆς Ἰρλανδίας. Ὄταν ὀλίγον ὕστερον τῆς λύσεως τῶν ἐν Ἀμιενῶν (Amiens) συνθηκῶν ὁ Κ. Πίτλος ἐπανῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὁ Κ. Κάννιγξ διωρίσθη ταμείας τοῦ ναυτικοῦ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πίτλου ἐξώσθη ἐκ τῆς ἀρχῆς, καὶ συγκατετάχθη μετὰ τῶν κατὰ τοῦ Φόξου ἀντιπολιτευομένων, ἀλλ' ἐξερράγη ἀπὸ τὸν ἀσυγκρίτως ἰσχυρότερον ἀντίπαλόν του. Πεπόντος δὲ τοῦ ὑπουργοῦ Φόξου, ἀπέφανε ὁ Κ. Κάννιγξ ἐπὶ τῆς σκηνῆς παρατεταγμένος ὑπὸ τοῦ Περκεβάλου καὶ ἔγεινε Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. Τὰ προσιμιά του δὲν ἀνέδειξαν οὔτε μὴ οὐτ' εὐτυχές τι· ἐσυμβούλευσε τὴν πυροβολῆσιν τῆς Κοπεναγῆς καὶ τὴν ἐξολόθρευσιν τοῦ Δανικοῦ στόλου. Ἡ κατὰ τῆς νήσου Οὐαλχερῆνος ἐκστρατεία ἀνήκει εἰσέτι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς κυβεργήσεως, τῆς ὁποίας ἦτο συμμέτοχος· ἀλλ' ὅμως δὲν τὴν ἐσυμβούλευσε, καὶ ἡ κατὰ τοῦτο διαφωνία του μετὰ τὸν Λόρδον Καστλεραίγον ἐπέφερε μονομαχίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐπληρώθη καιρίως. Ἡ διὰ τὸ κακὸν τοῦτο πολίτευμα κατάκρισις τῆς Βουλῆς ἠνάγκασε τὸν Κ. Κάννιγκα νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τοῦ ὑπουργεῖου· ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὴν Βουλὴν διορισθεὶς ἀπὸ τὴν πόλιν Λιβερπούλ, κ' ἐπροσκολλήθη εἰς τὸν Μαρκίωνα Βελεσλεήν. Δύο ἔτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὑπερασπίσθη θερμῶς τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἐν Ἰρλανδίᾳ καθολικῶν. Τὸ δὲ 1814 γενόμενος πάλιν συνήγορος τῆς ἐξουσίας ὑπεστήριξεν ἰσχυρῶς τὸ σχέδιον τῆς συσσωματώσεως τῆς Νορβηγίας καὶ Σουηκίας.

Τὸ 1815 ὁ Κ. Κάννιγξ διωρίσθη πρέσβυς εἰς Πορτογαλίαν, καὶ τὸ 1816 ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν διπλωματικὴν του ἀποστολὴν, δέχθη εἰς Βορδῶ, ὅπου ὑπεδέχθη φιλοφρόνως ἀπὸ τοὺς ἐνταπίους αὐλικόφρονας. Ὑποψήφιος δ' εἰς τὰς ἐκλογὰς τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἤθελε πιθανῶς ἀποτύχει, ἐὰν δὲν παρεχώρουν οἱ δύο συνάμιλλοι του οἱ κύριοι Σεφέρδος καὶ Λευλαύς. Ἐμδὲς πάλιν εἰς τὸ στάδιον τῶν ὑπουργημάτων, ὑπῆρξεν ἀλληλοδιαδόχως πρόεδρος τοῦ ἀρχείου τῶν Ἰνδιῶν, καὶ πρέσβυς παρὰ τῇ Ἐλουητικῇ πολιτείᾳ. Τὸ 1822 μετὰ τὴν αὐτοχειρίαν τοῦ Λόρδου Καστλεραίγου ἐτόλμησε νὰ τὸν διαδεχθῇ, καὶ ἐπανέλαβε τὴν Γραμματείαν τῶν Ἐξωτερικῶν, τὴν ὁποίαν δὲν ἄφησε πλέον. Ἐνταῦθα ἀρχεται ἡ δευτέρα περίοδος καὶ τὸ ἀξιολογώτερον ἡμῖν τοῦ πολιτικοῦ βίου τοῦ Κ. Κάννιγκος.

Εἰς τὸ παραλειφθὲν χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τὸ 1816 ἕως εἰς τὸ 1822 σπανίως συνεμέθεξεν εἰς τὰς Βουλευτικὰς συζητήσεις καὶ πάντοτε κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ συνάρχου τοῦ Καστλεραίγου. Ὅθεν τὸ 1818 ὑπεστήριξε τὸν περὶ ἀλλοδαπῶν νόμον, νόμον οὐδαμῶς ἀξίον τοῦ ὑψηλοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἐφθασεν ἡ Ἀγγλία, καὶ ἀναίεθοντα ἀπὸ τὸν Κ. Σαρουήλον Ῥωμίλλιον καὶ ἀπὸ τὰς πλεον πεπαιδευμένους τῶν συμπατριωτῶν του. Τὸ 1819 ἐψηφοφόρησε κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τῶν

ποινικῶν νόμων, ὑπὲρ τῆς ἀποδοχῆς τῶν εἰσφορῶν τῶν παρὰ τῶν ὑπουργῶν ζητηθεισῶν, ὑπὲρ τῶν προτεθέντων περιορισμῶν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς τυπογραφίας, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀναβολῆς τοῦ περὶ καθεύξεως νόμου. Εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς βασιλίσσης ἀπεποιήθη τὸν ἀγῶνα καὶ λαβὼν ταύτην τὴν εὐκαιρίαν περιῆλθεν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου.

Ὅταν ὁ Κ. Κάννιγξ διωρίσθη Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ἦτο ἕτοιμος νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Ἰνδίαν ὡς γενικὸς διοικητής. Τὸ 1823 ὁ Κ. Κάννιγξ ὁμιλῶν περὶ τοῦ προπαρασκευαζομένου πολέμου τῆς Ἰσπανίας, ἐκμιλογήθη περὶ νομιμότητος ὅχι τόσο σύμφωνα μετὰς προτέρας ἀρχᾶς του, καὶ ἐφάνη μ' ὅλον τοῦτο ἐπαναπαυμένος εἰς τὸ εἶδος τῆς οὐδετερότητος, εἰς τὸ ὁποῖον περιωρίζετο τὸ Γαλλικὸν ὑπουργεῖον.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σύνοδον, ὁμιλῶν περὶ τῆς ἰσωνομήσεως τῶν καθολικῶν, ἀπερρίψεν ὡς ἄπρακτον τὸ μέγα τοῦτο μέτρον εἰς ἀπομεμακρυσμένον μέλλον. Τὸ 1824 ἀντεκδικήθη κατὰ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπουργείου, συμφωνήσας ἐμπορικὰς συνθήκας μετὰ τὰς νέας Ἀμερικανικὰς πολιτείας, καὶ τὸ 1825 ἀνεγνώρισε πασιφανῶς τὴν αὐτονομίαν των. Ἐξ ἐκείνης τῆς ὥρας ἐξεύρομεν τὰ ἐπίλοιπα. Ἐξεύρομεν ὅτι τὰ ἐλέμματα καὶ αἱ ἐλπίδες τῆς συνταγματικῆς πολιτενομένης Εὐρώπης ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Ὅλοι οἱ ἀγῶνες τοῦ Κ. Κάννιγκος, ἀφοῦ ἀνέλαβε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀπέβλεπον ὅχι μόνον εἰς τὸ νὰ μεταφέρῃ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν εἰς τοὺς ἀληθεῖς δρόμους τῆς, ἀποτρέπων αὐτὴν ἀπὸ τοὺς τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας, ἀλλὰ νὰ διαλύσῃ ἀκόμη καὶ τὴν Ἱερὰν Συμμαχίαν αὐτὴν, εἰς τὸ ὁποῖον ὠφελήθη θαυμασίως ἀπὸ τὰ συμβεβηκότα, ὡς τὸ ἀπέδειξε κάλλιστα ὁ συγγραφεὺς τῆς περιλήψεως εἰς τὰς σκέψεις τὰς συνεπομένους εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Κ. Κάννιγκος. Ἡ πολιτικὴ αὕτη διαγωγὴ, καθὼς καὶ ἡ περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἐμπορίου σταθερὰ ἐπιμέλεια, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου εἰς πᾶσαν νέαν σύνοδον ἐπιπτον αἱ παρὰ τοῦ ὑπουργείου ὑποστηριζόμεναι ἐπιβλαβεῖς εἰς αὐτὸ ἀπαγορεύσεις καὶ οἱ ἀπὸ τὴν αὔξησιν τοῦ πολιτισμοῦ κατακεκριμένοι φραγμοὶ του, ἔδιδον εἰς τὸν κόσμον βεβαίως ἐλπίδας περὶ τῶν μεγάλων ἀποτελεσμάτων τῆς εἰς τὸ πηδάλιον τοῦ Βρετανικοῦ πλοίου ἀποκαταστάσεώς του. Μ' ὅλα ταῦτα πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, ἀφοῦ ἔγεινε ἀρχηγὸς τῆς αὐλῆς, καὶ ἐπομένως κύριος σχιδὸν ἀπόλυτος τῶν κινήσεών της, τὰ ἀποτελέσματα δὲ ἐυσυτοιχοῦσαν τόσο καλῶς μετὰ τὰς ὑποσχέσεις, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἐξαψιν τῶν ἀπειλητικῶν λόγων, τοὺς ὁποῖους ἐξέφρασεν εἰς τὴν περίφημον ὁμιλίαν του, ἔρχετο ν' ἀπαυδίξῃ τὴν ἀγχίνον τῶν πλέον δεινῶν πολιτικῶν. Ἀνέμεινε πέραν τοῦ δέοντος, καὶ ἡ διὰ τὸν θάνατον ἀποτυχία τῶν διαλογισμῶν του μᾶς ἐνθυμίζει ἀκουσίως τὸ ὅπεῖον ὁ Ἀντίκας ποιητοῦ τίνος λέγει:

..... Ὅλοι μας ἄρα οἱ σκοπεῖ ἔχουν μιαν ὥραν

ἣτις δὲν ἐξανέρχεται πλέον.

(Le Coupier Français, 11 Αὐγούστου)